Lukáš Pavlásek

Vy jste jen vobyčejnej šašek!

Už devátý rok vystupuje v komediálním pořadu Na stojáka, nejvíc se ale proslavil sérií reklam s Vojtou Kotkem.

| Gabriela Kudelová

Aby bylo jasno: Lukáš Pavlásek není trouba jako jeho Tydýt z televize. Ve skutečnosti je to sympaťák, který dokáže vtipkovat, ale i mluvit vážně. Navíc je galantní. Když dlouho nejde číšník, prostě vstane a skočí vám objednat sám.

Vojta Kotek nedávno v rozhovoru vyprávěl, že vás do reklam navrhl on. Řekl prý: „Pojďme tam dát nějakou hrozně lamí tlamu, třeba Pavláska.“ Neuráží vás to?

Né, tak já samozřejmě vím, že to bylo do toho rozhovoru špatně přepsaný. On určitě řekl: „Dáme tam někoho hezčího, než jsem já, třeba Pavláska. Pak paradoxně může trošku vyniknout i ta moje lamí tlama.“ Takhle to asi chtěl říct. Jenže oni to v časopise překroutili, to se stává.

Jste kamarádi, nebo jste si šli při natáčení po krku? Rozumíte, rivalita mezi hvězdami...

Jsme kamarádi. Nevím, kde se podobný pomluvy berou. Tuhle jsem četl článek v bulváru a tam bylo napsaný: „Mimochodem, Lukáš Pavlásek s Vojtou Kotkem nejsou takoví kamarádi, jak to v televizi vypadá.“ Zajímalo by mě, kdo tohle napíše, když se vás na nic ani nezeptá. Ale Vojty se třeba lidi často ptají, jestli je ten Pavlásek opravdu tak blbej jako v těch skečích. Je zajímavý, že si někdo postavu slučuje s reálnou osobou. Ale mně to nevadí, já mám Tydýta rád. No a mě se zase ptají, jestli je ten Kotek tak nafoukanej.

„Lidi se často Vojty Kotka ptají, jestli je ten Pavlásek opravdu tak blbej.“

A je?

No jasně. My se hezky doplňujem. Jednou jsme byli v baru, přišla nějaká holka, kouká na nás, pak ukáže prstem na Vojtu a říká: „Ty jseš hezkej.“ Potom na mě: „A ty jseš vtipnej.“ To je dobrá kombinace. Proto můžeme chodit společně i do hospod. Kdyby šel každej sám, tak mu chybí to druhý. Jenže ta holka pak nevěděla, co má dělat. Nemohla se rozhodnout ani pro jednoho. Furt stála a přemýšlela, jestli jí bude stačit jenom hezkost, nebo jestli by chtěla i trošku tý vtipnosti. Jenže to by jí zas zbyla jenom ošklivost. Měla to těžký.

Jak to dopadlo?

Přebírala, byla v rozpacích, až nakonec vešel do baru někdo hezkej, chytrej, a ještě vysokej a vtipnej, prostě někdo, kdo vypadá jako Vojta Dyk. A bylo po všem, vybrala si jeho.

Vizitka

- Narodil se 24. července 1978 v Humpolci
- Vystudoval Střední knihovnickou školu v Praze
- Film a TV (výběr): Na stojáka, Občanský průkaz, Polívka na víně, Neshow, Parádně pokecal. Proslavil se i sérií reklam na mobilního operátora.
- Po republice teď jezdí se stand-up comedy Na stojáka, s Josefem Poláškem a Jakubem Žáčkem má nové představení Nekorektní skeče
- Napsal a ilustroval dětské knížky Jestli počkáš trochu dýl, tak sem přijde krokodýl a Prvotřídní blázni maj' potíže s kázní
- Píše i texty písniček, například pro Lenku Novou, Davida Kollera nebo skupinu České srdce

LUKÁŠŮV TÁTA chtěl hrát divadlo, dělal i pantomimu. Je rád, že teď hraje aspoň jeho syn.

Řekněte, proč vám tolik vyhovuje žánr stand-up comedy? Není trochu omezující jen stát před mikrofonem a mluvit?

Ne, mně se to líbilo vždycky. Chtěl jsem totiž hrát divadlo, ale pořád jsem nevěděl, jak se k němu dostat. Pak jsem viděl Formanův film Muž na Měsíci. Teprve tam jsem zjistil, že se dá vystupovat takhle sám před publikem, to se mi líbilo. Předtím jsem stand-up comedy neznal. Na filmu jsem byl se sestřenicí, vyšli jsme z kina a ona povídá: „To bylo o tobě." Potom jsem začal vystupovat. Říkal jsem si, že stand-up je nejjednodušší. Měl jsem prostě touhu hrát, ale už jsem chodil do práce, tak se mi nechtělo hlásit se zase někam na školu. Tohle mi připadalo jako dobrá cesta, protože k tomu vlastně nic nepotřebujete. Jenom sám sebe. Ale vystupoval jsem už i jako malej.

Od kolika let?

Možná od čtyř od pěti, nevím. Začínal jsem jako kluk. K hraní jsem měl tendence neustále, akorát jsem nevěděl, že se tím chci jednou živit. Dělal jsem třeba televizi. Ležel jsem s bráchou v pokoji a vždycky večer jsem předváděl televizní vysílání. Z peřin jsem si udělal okolo sebe hlasatelskej pult, nejdřív byly zprávy, pak následoval film nebo soutěž, potom horor. Všechny moje horory začínaly strašně dramatickou hudbou a pak větou: Chata v horách. Tam přijela parta mladých lidí, odehrávalo se to podle klasickýho schématu a na konci je vždycky někdo vyvraždil. Takhle jsem celej večer dělal televizní program, a když jsem se pak otočil, zjistil jsem, že brácha už na svý posteli spí a vůbec mě neposlouchá.

Co bylo dál?

Pak jsem začal vystupovat doma. Skládal jsem písničky o naší rodině, předváděl parodie příbuzných, dělal představení. Do dneška si to pamatuju. Bylo mi asi osm, odehrál jsem vystoupení na chalupě a po něm uspořádal autogramiádu. Měl jsem připravenej stoleček, na něm přichystaný fotky a teď tam stála sestřenice s babičkou, ta byla opřená o můj stolek, a já volal: „Netlačte se! Netlačte se! Převrhnete to tady!" Jako malej jsem měl hrozně velkou fantazii. Neviděl jsem jenom

babičku se sestřenicí, viděl jsem ty davy, tam se tlačila spousta lidí. A pak jsem chodil do pionýra, do skauta a vždycky na táboře jsem měl scénku u táboráku, která – a to se teda musím trošku pochlubit – se pokaždý stala legendou a musela se další rok opakovat. První rok, to jsem byl v šesti letech poprvý na táboře, jsem dělal scénku o Švejkovi. Tu jsem potom musel hrát každý léto. Nebo na lyžařským výcviku jsem měl scénku o dvou trpaslících, co se perou.

A mluví trpasličí řečí.

Přesně. Z toho se stal hit. Vystupoval jsem tam s jedním klukem, Pleticha se jmenoval, a strašně zlobil. Ani nevím, kde skončil. Myslím, že dneska už bude někde v kriminále. Spolu jsme měli dvojici, já byl malej hubenej blonďák, on tlouštík, byli jsme jako Laurel a Hardy lyžařskýho výcviku a furt jsme předváděli scénky. Byly to fakt velký hity. Tehdy jsme poznali, co je přízeň publika. Nám bylo osm a holky, co chodily na gymnázium, najednou viděly, jak máme úspěch a umíme je rozesmát, tak zjistily, že nás maj' rády. Byli jsme z toho zaskočený. Starší holky si nás braly na vleky, chtěly s náma jezdit, pečovaly o nás, cítili jsme se skoro jako Beatles. Zažili jsme tenkrát první beatlemánii. Na střední škole jsem pak vystupoval hlavně tak, že jsem furt rušil v lavici. Jednou k nám přišla nová učitelka na angličtinu a byla vyhlášená, že je zlá, taková ta nepříjemná učitelka, kterou nikdo nemá rád, taková ta kráva, prostě. A já jsem v lavici něco vyprávěl, asi jsem předváděl něco humornýho, jenže ona byla nabroušená a bylo vidět, že je na mě připravená. Najednou se otočila, třískla rukou do tabule a křikla: „Pavlásek! Nechte toho! Já vám něco řeknu. Oni jsou i inteligentní klauni, ale to vy nejste. Vy jste totiž vobyčejnej šašek." Ale já mám teda šašky rád. Pro mě to byla pocta.

Proč jste vlastně nezkusil DAMU?

V době, kdy jsem se měl hlásit na školu, jsem za prvý do žádný školy chodit nechtěl a za druhý jsem se chtěl stát básníkem. Přál jsem si být jako Charles Bukowski. Jen sedět doma a psát básně. Jenže pak přišlo zjištění, že to není úplně ono. Furt jste zavřenej, píšete a venku zatím běží život. Tak jsem se rozhodl, že básníkem nebudu. Vyšel jsem z bytu a najednou jsem zase nevěděl, co si počít s realitou. Začal jsem ji různě uchopovat a převracet, a tak jsem zjistil, že z toho vzniká humor, a stal jsem se komikem.

Pořád ale i píšete. Vydal jste dvě sbírky básniček. Proč zrovna knížky pro děti?

Nevím, to mě jen tak napadlo, když jsem kdysi seděl zalezlej doma. Od malička mě bavilo číst a vždycky se mi líbilo, jak básníci psali pro děti – třeba jako Hiršal nebo Hrubín. Tak jsem začal taky psát básničky pro děti a měl jsem jich spoustu. A nedávno jsem si prostě řekl, že bych mohl svoje knížky začít vydávat. Tak jsem se k básničkám vrátil a oprášil je, pár jsem jich dopsal, nakreslil obrázky a vydal je.

Jak došlo k tomu, že taky ilustrujete?

Kreslím odmala, odkoukal jsem to. To je stejný jako se psaním. Taky jsem si začal psát sám, stejně jako jsem začal sám vystupovat, hrát divadlo. Když mě něco bavilo a chtěl jsem to dělat, tak jsem to prostě dělal. Vždycky jsem měl rád obrázky v knížce Mikulášovy patálie, který kreslil francouzský ilustrátor Sempé, a podle nich jsem se jako dítě učil malovat. Ale nekreslím nijak světoborně, mám svůj jednoduchej styl. Nejde o to, umět kreslit dokonale, musíte obrázky udělat originálně. Malovat věci jinak, než by to udělali ostatní. To je stejný jako s herectvím. Taky jde o to, zahrát to po svým, aby to bylo něčím osobní.

> „Do dneška čerpám z dětství a jsem tomu rád. Je to dobrej, inspirativní věk."

Nedávno jste svoje obrázky ukazoval a říkal, že se váš styl od dětských let moc nezměnil.

Nevyvinul se, no. Od pěti let je to stejný. Z dětství se dá čerpat pořád. Já do dneška všechno čerpám z dětství a jsem rád, protože to je dobrej inspirativní věk. A kdo z něj furt čerpá, může být pořád plnej energie a neustále se na svět koukat novýma očima. Jenže některý lidi to časem ztratí. Občas mě fascinuje, jak se někteří zkazí. Někdo se tomu nebrání a nechá se životem semlít. Začne se v něm projevovat lakotnost, závist a podobný vlastnosti a najednou se divíte, jak z lidí, kteří byli v dětství bezvadný, vyrostou úplný kreténi. Je to škoda. Naštěstí je jich jen pár, ale občas někoho takovýho potkáte.

Proto vy si uchováváte dětský pohled a záliby.

No, chci se koukat na svět okolo sebe a pořád si s ním hrát, nedělat z ničeho vědu. Každej má pocit, že se furt musí něco řešit – peníze, jak kdo vypadá, jak je kdo důležitej nebo neustále něco, ale vždyť o nic nejde. Jediný špatný, co se vám může v životě stát, je, že umřete. Nic jinýho se vám přihodit nemůže. Když si tohle člověk uvědomí, může brát život trošku lehčeji. Nemusí být zarputilej nebo otrávenej. Mně někdy trošku vadí, že lidi berou život strašně vážně. Což samozřejmě chápu, je spousta těžkých situací, taky je znám, zažil jsem leccos, ale nemusíte se tím pořád jenom trápit. Opravdu si myslím, že se dá všechno zvládnout. Když se na to

V OSMI LETECH napsal operu Dej sem ten kufr. Aneb: „Dej sem ten kufr!" „Nedám! Nedám!"

RAZÍ NÁZOR, že nic není svaté a legrace se dá udělat ze všeho. I z věcí, které má člověk rád.

budete dívat z druhé strany, tak všechno, co se stane, je nějaká zkušenost, může to být vlastně i dobrý. Třeba teď, když mám peníze na to, abych si chodil kupovat knížky, tak si je chodím kupovat. A když je mít nebudu, budu chodit do knihovny a budu taky spokojenej. Takhle to vidím a takhle jsem to hlavně viděl vždycky.

Kde se vzala vaše láska ke knížkám?

Nevím, už jako malej jsem viděl knížky doma a bavilo mě je poznávat. Když jsem byl sám, vždycky se mi líbilo ležet, koukat na knihovnu a číst si názvy: Sto tváří lásky, Ve stínu hunské slávy, Ústa slunce, Love story... Tyhle tituly si do dneška pamatuju. Pro mě to mělo příchuť tajemství: knížky, barevný obálky a názvy, to mě vtahovalo. Stejně jsem si prohlížel i desky. Líbily se mi obaly a nápisy, přivádělo mě to k tomu, něco dělat. Nebo si pamatuju, že jsem koukal na filmy, třeba na Četníky, a chtěl v nich hrát. Pořád jsem ve škole předváděl Funèse, chtěl jsem být jako on. Francouzský komedie mám rád, nejen s Funèsem, ale i s Depardieuem nebo Belmondem. Pár takovýchhle pěkných komedií bych rád natočil. To je jeden z mých plánů.

„Místo abych byl tejden na dovolený u moře, radši se dva dny pořádně opiju."

Jste zájezdový komik. Je cestování váš koníček?

K cestování mám zvláštní vztah, mám z něj vždycky trošku strach. Nerad někam jezdím, nejradši bych zůstal doma. Musím se překonat, třeba i jen abych vyrazil na chalupu. Strašně dlouho mi trvá, než si všechno připravím. Mám cestovní horečku úplně ze všeho. Ale jde jenom o ten první okamžik, kdy se mi prostě nechce. Jakmile vyjedu, uplyne minuta, a už se mi zase naopak nechce zpátky. Už bych tam zůstal napořád. Takže mě moje povolání baví. Líbí se mi, že jezdíme po zájezdech, pokaždé jsme někde jinde. Mám rád ten neustálej pohyb a taky, že pořád poznáváme nový lidi a jsme v jiným prostředí. Jeden večer v Brně, druhej v Benešově, třetí zase jinde, to mě baví. Když jsem pohyb neměl a pracoval v kanceláři, tak mě to ubíjelo.

Co dovolená u moře?

Tam nejezdím. Nebaví mě ležet u moře. Mám tendenci furt něco dělat, tak to radši budu doma psát nebo mít představení, protože tam si odpočinu líp. A nebo se opiju. Místo abych byl tejden někde na dovolený, to se radši dva dny pořádně opiju. To je asi můj koníček, jednou za čas se opít. Vždycky dlouho nepiju, pak se důkladně zbořím a potom zase dlouho nic.

Jak tahy probíhají? Míváte okno?

Ne, okno nemám. Četl jsem, že existuje skupina lidí, asi deset nebo patnáct procent, který nemají okna. Mezi ně naštěstí patřím a jsem tomu rád. Kdybych měl okno, tak by mě pít nebavilo. Během celonočního tahu člověk pozná spoustu lidí, má spoustu zážitků. A k čemu by mi to bylo, kdybych si druhej den nic nepamatoval? To by mě mrzelo. Ale takhle mě to baví. Musím přiznat, že pití je takový moje největší hobby. Díky tomu mám i dny, kdy žiju zdravě, chodím do posilovny, aby se to vyvážilo. Aby tělo vydrželo provozovat tenhle koníček ještě dlouho.

Vy se pořád tváříte hrozně vážně. Smějete se vůbec někdy?

Já se směju furt! Uvnitř. Teď se taky směju. Nenápadně. Mám rád, když se lidi dokážou smát nahlas, to je potřeba, zvlášť na představení. Ale já to dělat nemusím. Když mám smích vyvolávat, nemusím se sám smát. Teďka mám třeba dobrou náladu. I když já se bavím pořád dobře. Jen to není vidět. Lidi občas říkají: „Potkal jsem toho Pavláska a on byl otrávenej." Nebo: „Byl namyšlenej." Ale já tak prostě vypadám! Kolikrát jsem i zaskočenej, když mě někdo osloví, něco mi chce, a já nevím, co mám říct. A on pak všem vykládá: „Ten byl nějakej divnej."

To jste měl takhle vždycky?

Asi jo. Když mi bylo šestnáct, byl jsem na brigádě v pivovaru, váleli jsme v sudárně prázdný sudy. A šel jsem do bufetu, že si objednám párek. Paní prodavačka mě viděla, jak takhle vypadám, a myslela si, že mi něco je. Přitom já měl úplně perfektní náladu! Jednu z nejlepších, co jsem kdy měl, a ona mi řekla, že mi zavolá sanitku. Vůbec jsem nechápal: „Co? Mně?" A ona povídá: „Vám něco bude, ne?" A takhle je to pořád. Furt si někdo myslí, že mi něco je nebo že se nebavím nebo že se nesměju nebo že jsem otrávenej nebo že jsem namyšlenej nebo nevím co, ale já se bavím perfektně! Jsem otevřenej všemu, akorát to tak nevypadá. Takže by mi někdo furt volal doktora nebo mě zachraňoval, a já to opravdu nepotřebuju. Naopak já rád pomůžu někomu, když potřebuje zachránit. Lidi si přece musej' pomáhat.

Co nového v soukromí – nechystáte svatbu?

Ne ne, nechystám. A i kdybych chystal, tak bych vám to neřekl, protože to je finta, aby po představení chodily do šatny fanynky. Proto ať jsem sám, nebo nejsem, tak to neprozradím. Mám totiž chytrost v hlavě a vím, že si nechci odradit žádnou ženu. Musím mít furt připravený zadní vrátka. Proto radši řeknu, že jsem sám, je to výhodnější. A můžete napsat, že rád poznám každou příjemnou, inteligentní ženu. Ať si to přečte a přijde za mnou do šatny. ■

FOTO: MONIKA NAVRÁTILOVÁ STYLING A MAKE-UP MONIKA NAVRÁTILOVÁ